

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 1, 2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 41, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“) ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013, kterým bylo podle ust. § 10 odst. písm. a), b) a c) zákona č. 84/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „shromážděvací zákon“), zakázáno shromáždění oznámené stěžovatelem dne 31. 7. 2013 a označené jako „*Protest proti kriminalitě, porušování zákonů Policií ČR, za práva všech slušných občanů této země*“, které se mělo konat dne 14. 9. 2013 v době od 15:00 do 20:00 hod. v Českých Budějovicích na ulici M. Horákové, prostranství před kinem CineStar, jehož součástí měl být pouliční průvod z výchozího místa na vlakovém nádraží v Českých Budějovicích a dále ulicemi Nádražní, Rudolfovská, Na Sadech, Husova, Branišovská, Milady Horákové s ukončením před kinem CineStar. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že omezení shromážděvacího práva přichází v úvahu za podmínek stanovených v čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a tato omezení byla promítnuta do ust. § 10 shromážděvacího zákona. Při posuzování účelu shromáždění bylo vycházeno z osobních charakteristik stěžovatele a jeho zástupce a současné situace na sídlišti Máj v Českých Budějovicích a v úvahu byly vzaty další skutečnosti vztahující se konkrétně k předchozím shromážděním ukončeným v prostoru před kinem CineStar. Bylo zhodnoceno místo, kde se má shromáždění uskutečnit a veřejně dostupné informace skupin, jejichž účastníci byli přítomni předchozím shromážděním. Ve smyslu

judikatury Nejvyššího správního soudu je nezbytné se při posuzování opodstatněnosti zákazu shromáždění zabývat jeho účelem. Účel shromáždění se může odlišovat od jeho formálního označení a může sledovat zcela jiné cíle. Proto je zapotřebí vycházet ze skutečného účelu shromáždění. Právě se zřetelem k povinnosti správního orgánu zabývat se skutečným účelem shromáždění, opatřil si magistrát podklady vyjmenované a zhodnocené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na základě těchto podkladů učinil zjištění, co se oznámeným shromážděním sleduje. Zjištění skutečného účelu shromáždění má oporu ve správním spise. Nevznikl tudíž stav, kdy magistrát nevystupoval nestranně, ale hodnocením shromážděných podkladů učinil zjištění, že výkonem práva shromažďovat se mohou být dotčena konkrétní práva sociální skupiny (romské menšiny), veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a dodržování zákonů. Bez významu není skutečnost, že stěžovateli bylo navrženo, aby se shromáždění uskutečnilo na jiném místě, ale tento návrh stěžovatel neakceptoval. To svědčí o tom, že byly vyhledávány jiné možnosti v zájmu realizace práva občanů pokojně se shromažďovat. Jestliže se magistrát zabýval při hodnocení účelu svolaného shromáždění podmínkami vyjádřenými v ust. § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona, nijak nevykročil ze zákonného rámce. Zcela konkrétně vyjádřil, v čem spočívá splnění jednotlivých zákonných podmínek uvedených v označené právní normě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou důvody zákazu shromáždění jednoznačně seznatelné. Vhodnost oznámeného shromáždění v prostoru před kinem CineStar byla posuzována také se zřetelem k současné situaci na sídlišti Máj. I takové hodnocení má význam pro úsudek o skutečném účelu shromáždění. Význam má i osoba jeho svolavatele. Právě pro ten účel byly shromažďovány informace o stěžovateli vztahující se k jeho názorům, o jeho účasti na shromáždění v Českých Budějovicích a Duchcově. K osobě stěžovatele se vyjadřovala Policie ČR. Tyto důkazy jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsány a zhodnoceny právě se zřetelem ke skutečnému účelu oznámeného shromáždění. Hodnocení osoby svolavatele bylo jedním z podkladů pro rozhodování o zákazu shromáždění a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že došlo k poměrování práva pokojně se shromažďovat s právem na ochranu menšin. Krajský soud dále uvedl, že na soudu je přezkoumat napadené rozhodnutí podle vymezených žalobních bodů a není jeho úkolem činit obecné úvahy o sociálních rizicích zákazů shromáždění a s tím souvisejícím dopadem do občanských práv bez ohledu na to, jakých problémů se zakázaná shromáždění mají týkat. Pro danou věc je podstatné, že jsou tu dostatečné podklady odůvodňující skutečný účel shromáždění. Tyto podklady byly zhodnoceny, skutková zjištění mají ve spise oporu a je jimi prokázáno, že shromáždění směřuje k výzvě k ohrožení práv romské menšiny, přichází v úvahu výzva k použití násilí a jinému porušování právního pořádku České republiky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že místo shromáždění v bezprostřední blízkosti sídliště Máj, kde žije početnější romská komunita, bylo jedním z důvodů, pro které bylo shromáždění zakázáno. Žalobní tvrzení o nezbytnosti uskutečnit shromáždění právě v tomto prostoru svědčí o tom, že se odlišuje formální a faktický smysl ohlášeného shromáždění. Možnost narušení veřejného pořádku je doložena záznamy o průběhu minulých shromáždění v dané lokalitě a místo ukončení průvodu a místo shromáždění se nachází v těsném sousedství lokality, kde při předchozích shromážděních došlo ke střetům mezi účastníky shromáždění a policií. Krajský soud proto uzavřel, že pro důvody tvrzené v žalobě nebylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a ust. § 10 odst. 1 písm. a), b) a c) shromažďovacího zákona.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti stěžovatel pouze uvedl, že ačkoli v žalobě argumentoval ústavněprávními i politickými konotacemi zákazu shromáždění, na nichž má nebo může být thematisována problematika soužití mezi většinovou populací a romskou menšinou, krajský soud jen uvedl, že jeho úkolem je přezkoumat napadené rozhodnutí podle vymezených žalobních bodů a není jeho úkolem činit obecné úvahy ve vztahu k zákazu shromáždění. S tímto hodnocením stěžovatel

pokračování

vyjádřil nesouhlas. Podle stěžovatele se soud při svém rozhodování nemůže vyhnout posouzení otázky, zda zákaz shromáždění je nezbytným opatřením ve smyslu čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. musí posoudit i to, zda omezení jednoho základního práva může skutečně zajistit efektivní ochranu práva konkurujícího. Podle stěžovatelova přesvědčení tomu tak není, přičemž vysvětlení podal v žalobě i v replice. Zákaz shromáždění není dostatečně odůvodněn ani úvahami o jeho skutečném účelu, ani odkazy na „nevhodnost osoby svolavatele“. Podle stěžovatele je třeba vyjít z jeho úvah, které během procesního diskursu nastínil. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí magistrátu.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v daném případě byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zákazu shromáždění. Právo na svobodu shromažďování neznamená, že svolavatel může konat shromáždění kdykoliv a kdekoliv. V této souvislosti poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 - 90, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. II. ÚS 3503/11. Právo na svobodu shromažďování je zaručeno pouze pokojným shromážděním. Ochrany nepoživají shromáždění, která se projevují násilnickým způsobem. Proporcionalita je řešena již na úrovni zákona, a pokud jsou dané podmínky pro zákaz naplněny, má být zákaz vydán. Pak již nelze zvažovat, nakolik proporcionálně umožnit např. podněcování k rasové nenávisti či páchání násilí. Povinností státu je zajistit právo menšin pokojně žít v dané lokalitě, resp. bránit rasismu. Magistrát je názoru, že učinil maximum pro to, co mu zákon umožňuje, aby se shromáždění mohlo konat. Pokusil se o změnu trasy tak, aby odvrátil riziko plynoucí ze shromáždění, na což stěžovatel nereflektoval. Magistrát poukázal i na to, že na sociální síti byl zveřejněn text výzvy svolavatelů zaměřený vůči romskému etniku. Z těchto důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel v replice na vyjádření magistrátu uvedl, že lze souhlasit s tím, že právo na svobodné shromažďování je zaručeno pouze pokojným shromážděním. Předmětem sporu však je, zda bylo v daném místě a čase možno použít nejrazantnější prostředek omezení svobody shromažďovací. Podle stěžovatele je zákaz shromáždění opatřením ultima ratio, jež může v souladu s významem a ústavním zakotvením svobody shromažďování nastoupit až jako poslední možnost, jestliže je dán důvodný předpoklad, že žádné mírnější prostředky daného cíle nedosáhnou. Stěžovatel nepodněcuje k rasové nenávisti či k páchání násilí. K tvrzení magistrátu, že udělal maximum pro to, aby se shromáždění mohlo konat (zejména se pokusil o změnu jeho trasy), stěžovatel uvedl, že podle jeho názoru magistrát neučinil nic pro to, aby se shromáždění mohlo konat. Stěžovatel vyslovil nesouhlas i s tvrzením ohledně výzvy svolavatelů na sociální síti. Je zcela běžné, že akce připravované radikálnějšími iniciativami jsou prezentovány různými skupinami osob, přičemž vyloučit nelze ani prezentaci záměrně kompromitující. Informace publikované na sociálních sítích jinými osobami nemohou být přičitatelné stěžovateli.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel svou stručnou kasační stížnost staví především na absenci úvah krajského soudu ve vztahu k ústavněprávním i politickým konotacím zákazu shromáždění, resp. na absenci úvah o skutečném účelu shromáždění a o nevhodnosti osoby svolavatele. Pro podporu těchto tvrzení stěžovatel obecně odkázal na svá dřívější podání a argumentaci. Ve vztahu k nedostatečnosti úvah o účelu shromáždění a osobě svolavatele stěžovatel odkazuje na úvahy „*kteřé během procesního diskursu nastínil*“, a to bez jakékoliv konkretizace. Ve vztahu k absenci úvah o ústavněprávních a politických konotacích rovněž pouze obecně odkazuje na obsah žaloby a repliky. Stěžovatel tedy nijak nekonkretizuje, která jeho argumentace uvedená v žalobě a replice,

resp. v rámci procesního diskursu, má být pro Nejvyšší správní soud při posuzování důvodnosti kasační stížnosti relevantní.

K takto koncipovaným stížním námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. Pro podporu těchto závěrů lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále na rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013-70. Je třeba zdůraznit i to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v ust. § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud na základě stížních námitek přezkoumal zákonnost rozsudku krajského soudu, resp. předcházejícího správního rozhodnutí.

Podle čl. 19 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu.

Všeobecná deklarace lidských práv v čl. 20 odst. 1 zaručuje každému svobodu pokojného shromažďování a sdružování. Také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) v čl. 11 stanoví, že každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich. Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podobným způsobem zaručuje shromažďovací právo i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, který v čl. 21 uznává právo na pokojné shromažďování. Výkon tohoto práva nesmí být žádným způsobem omezován s výjimkami, jež stanoví zákon a jež jsou nutné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti nebo veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Konečně i Listina základních práv EU v čl. 12 odst. 1 zaručuje právo každého na svobodu pokojného shromažďování.

Konkrétní omezení shromažďovacího práva jsou obsažena ve shromažďovacím zákoně. Podle ust. § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona je úřad, jemuž bylo shromáždění oznámeno, oprávněn shromáždění zakázat, jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě:
a) popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví,

pokračování

rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů; b) dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti; c) jinak porušovat ústavu a zákony.

V souvislosti s výše uvedeným je třeba poukázat i na judikaturu ESLP ke shromažďovacímu právu, ze které zejména vyplývá, že shromažďovací právo představuje jednu z prvořadých hodnot demokratické společnosti. Radikální opatření preventivního rázu, kterými je potlačena svoboda shromažďování a projevu, ať se státním orgánům některé názory a slova mohou zdát jakkoli šokující a nepřijatelná, prokazují demokracii špatnou službu a často ji dokonce ohrožují; to však neplatí v případech podněcování k násilí nebo odmítání demokratických principů, včetně rovnosti všech lidí v důstojnosti. Svoboda projevu představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti a jednu z hlavních podmínek jejího rozvoje a rozvoje každého jednotlivce. Pro podporu těchto názorů srv. rozsudky ESLP *Fuentes Bobo* proti Španělsku, *Handyside* proti Spojenému království, *Plattform „Ärzte für das Leben“* proti Rakousku, *Öllinger* proti Rakousku, *Baczkowski a další* proti Polsku, jakož odbornou literaturu, např. Komentář k Listině základních práva svobod (Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha – Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 457 a násl., resp. Komentář k čl. 19 Listiny základních práv a svobod přístupný v systému ASPI). Shodně judikují i Ústavní soud a Nejvyšší správní soud, srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 1/01, náleží ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 459/04, usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2000, sp. zn. IV. ÚS 470/2000, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2007, č. j. 5 As 26/2007 - 86, ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64, či ze dne 21. 2. 2008, č. j. 2 As 17/2008 - 77. Ve vztahu k posuzované věci lze také poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 8 As 15/2011 - 72 (publ. pod č. 2311/2011 Sb. NSS), ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 51/2007 - 67 (publ. pod č. 1468/2008 Sb. NSS), nebo ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116 (publ. pod č. 1953/2009 Sb. NSS), ve kterých se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval otázkou omezení shromažďovacího práva, resp. možností zákazu shromáždění na základě charakteristiky svolavatele, resp. místa konání.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nedostatečnost závěrů krajského soudu ve vztahu k ústavněprávním a politickým konotacím zákazu shromáždění, resp. poukazoval na nutnost vypořádat se s obecnými otázkami zákazu shromáždění a vyslovil nesouhlas s konkrétním hodnocením provedeným krajským soudem. Stěžovatel však v kasační stížnosti explicitně nerozporoval jednotlivá skutková zjištění správního orgánu, která následně převzal i krajský soud, ani nebrojil proti podřazení jednotlivých skutkových zjištění pod předmětnou právní úpravu, ani nenamítal nemožnost její aplikace na danou věc. K takovým námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že primární povinností krajského soudu bylo na podkladě žalobní argumentace přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí o zákazu shromáždění. Při tomto hodnocení soud vychází ze skutkového a právního stavu k datu rozhodování správního orgánu a rozhodnutí správního orgánu může zrušit pouze z důvodu nezákonnosti či vady řízení (§ 65 až § 78 s. ř. s.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud v daném případě podle těchto procesních ustanovení postupoval a na základě závěru o zákonnosti rozhodnutí správního orgánu žalobu zamítl. Krajský soud se přitom správně zaměřil primárně na posouzení individuálních okolností dané věci. Po náležitém posouzení dospěl k závěru o zákonnosti předmětného rozhodnutí o zákazu shromáždění, když se zabýval splněním zákonných podmínek pro vydání zákazu shromáždění. Samotný fakt, že hodnotil naplnění zákonných kritérií pro omezení svobody shromažďování v daném případě neznamená, že ignoroval obecnou ústavněprávní rovinu tohoto konkrétního případu a požadavek na proporcionálnost tohoto omezení. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že rozhodoval při vědomí limitů vyplývajících z čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. z ust. § 10

shromažďovacího zákona, přičemž se zabýval i otázkou střetu práva na shromažďování a práva na ochranu menšin (str. 7 napadeného rozsudku). V této, jakož i v dalších otázkách, vyslovil krajský soud souhlas se závěry správního orgánu, který se těmito otázkám v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně věnoval. Krajský soud se zabýval i námitkou poukazující na politicko-sociální kontext zákazu daného shromáždění, resp. sociální rizika zákazu shromáždění, když konstatoval, že úkolem soudu není činit obecné úvahy o sociálních rizicích zákazů shromáždění a s tím souvisejícím dopadem do občanských práv bez ohledu na to, jakých problémů se zakázané shromáždění má týkat. Podle krajského soudu bylo v řízení prokázáno, že shromáždění směřuje k výzvě k ohrožení práv romské menšiny, resp. že přichází v úvahu výzva k použití násilí a jinému porušování právního pořádku České republiky. Krajský soud doplnil, že bez významu není ani skutečnost, že stěžovateli byl učiněn návrh uskutečnit shromáždění na jiném místě, který jím však nebyl akceptován. Právě se zřetelem k doloženým zkušenostem z předchozích průvodů a shromáždění magistrát navrhl směřovat průvod nikoli k sídlišti Máj a na prostranství před kinem CineStar. Podle krajského soudu byla možnost narušení veřejného pořádku doložena záznamy o průběhu minulých shromáždění v dané lokalitě, při nichž opakovaně došlo ke střetům mezi účastníky shromáždění a policií. Nejvyšší správní soud sice uznává, že při odůvodnění rozhodnutí o zákazu shromáždění coby skutečného prostředku ultima ratio mohl být krajský soud explicitnější, ale potřebná argumentace v jeho odůvodnění neschází a jak z napadeného rozsudku krajského soudu, tak i z rozhodnutí magistrátu je patrné, z jakých důvodů v daném případě převážila ochrana jiných lidských práv nad svobodou shromažďování. V souvislosti s výše uvedeným nelze nezmínit to, že podle ust. § 11 odst. 3 shromažďovacího zákona má krajský soud na vydání rozhodnutí pouhé tři dny.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti obecně poukazoval na nedostatečnost závěrů krajského soudu, resp. správního orgánu, ve vztahu k účelu shromáždění a osobě svolavatele. Jak vyplývá z kasační stížnosti, stěžovatel v ní konkrétně nerozporuje jednotlivá skutková zjištění správního orgánu, resp. krajského soudu. Sice poukazuje na nedostatečnost závěrů krajského soudu a správního orgánu ve vztahu k účelu shromáždění a osobě svolavatele, neuvádí však, v čem jsou nedostatečné, v jakém ohledu měly být doplněny, v čem jsou rozporné se zákonem ap. ve smyslu výše uvedeného se proto Nejvyšší správní soud mohl uplatněnými námitkami zabývat pouze v obecné rovině. Po posouzení věci nedospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že by závěry správního orgánu a krajského soudu byly nedostatečné. Magistrát se podrobně osobou svolavatele zabýval na str. 2 až 5 rozhodnutí a na následující stranách rozhodnutí se věnoval i účelu shromáždění. Krajský soud se pak osobou svolavatele, jakož i účelem shromáždění, rovněž podrobně zabýval na str. 5 až 8 rozsudku a vyslovil souhlas se závěry magistrátu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené magistrátem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné. Nelze proto dovozovat ani nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. K tomu srv. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu a nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76. Na nedůvodnosti kasační stížnosti nic nemění ani polemika stěžovatele s argumentací obsaženou ve vyjádření magistrátu ke kasační stížnosti.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109

pokračování

odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu